

ать свой, осмь дни послѣ сына своего, съ такава една радость, коя-то на добродѣтеля-та токмо е дарено да почувствова. Она съ крайна любовь Г-жа Латуръ, и, ожидавамъ, рече, “предсладко-то и вѣчно соединеніе. Смерть-та е, рече, она най велико-то благо, и треба “да го желаеме. Ако животъ-атъ е мучител-ство, треба конецъ-атъ му да желаеме; ако “е испытъ, маловременный да го желаеме треба.”

Правителство-то взе попеченіе за Домин-та и Марія, кои-то неможаха вѣке да работять, нито пакъ много послѣ господарки-те си живѣяха. А пакъ бѣдный-атъ Вѣренъ, (т. е. ку-че-то) совсѣмъ повяхналь, умрѣль бѣше совре-менно почти съ своего господаря.

Донесохъ у дома ми Г-жа Латуръ коя-то срецу таковы и толики болки съ невѣренно великодушіе траеше. Она до послѣдний-атъ часъ Павла и Маргарита утѣшаваше, като че неимаше да жали освень нихно-то злосчастіе. Когда-то отъ нихъ ся лиши, ежедневно за тѣхъ ми говорише, като за возлюбленни и бли-зо живуци пріятели. При все това единъ токмо мѣсяцъ повече живѣя. А пакъ леля си не токмо я неосуждаваше за все да я прости,